

български синове по разнитѣ фронтове тогава — не бѣхме ли и ние хиляди и хиляди Гюро Михайловци тогава?

И тъй, втората галерия и тя на свой редъ затрупа, погребатия, които бѣ приела да ги опази. Отъ четиритѣ орджия, тритѣ бѣха вече мъртавци. А още никаква заповѣдь за отдръпване, все тамъ въ огнената пещъ, въ самитѣ си гробове — да, ние всички Гюро Михайловци трѣбваше да умремъ до мъртвитѣ тѣла на орджията!... И наистина, отъ седемдесетъ души, до вечерята, до идването на подкрепата ни, ние останахме живи само двацетъ и двама!

— Само двацетъ и двама?!

— Е, момчета? — стана чевръсто отъ пейката Иванъ Палитаревъ. — Това се казва Гергьовденъ! Това се казва день на храбростта! Казахъ ви и одева: нѣма по-храбръ, по-юначенъ народъ отъ нашия! Ето, чухте какво съмъ азъ видѣлъ и преживѣлъ на бойното поле. А пъкъ утре, ако дойде редъ и до васъ — не се съмнявамъ, че ще ме и надминете! Защото и азъ, и вие, и всички изъ села и градове по широката българска земя сме потомци на непобедимитѣ Аспарухови и Крумови орди! До виждане, момчета! За България!

Дамянъ Калфовъ

Гергьовденскиятъ парадъ предъ Н. В. Царя

